

Luboš Hošek – expert na ženy?

Luboš je ředitelem Dívčí katolické střední školy v Praze 1, a není to žádný úřednický suchar. V zařízení, které vede, by bez smyslu pro humor, extrémního spoléhání na Boha a bližní a notné dávky punku nepřežil. V jeho škole totiž studují obor pečovatelské služby dívky, která by se jinde neuplatnila. Děvčata ze sociálně slabých poměrů nebo tělesně či mentálně znevýhodněné. Postupem času u školy vzniklo i chráněné bydlení, dílna

a pečovatelská služba. Pan ředitel je tak celý den obklopen nejen žačkami, ale i kolegyněmi a k tomu všemu má doma ještě manželku a čtyři dcery. A nesmíme zatajit ani jediného syna. Zašli jsme za ním, protože se nám zdálo, že kdo už by měl mít vlned do dívčího světa než on. Luboš se sice na experta přes ženy necítil, ale nakonec jsme se o něm dozvěděli hodně zajímavé věci.

Jak jste se s manželkou seznámili?

My jsme s manželkou 30 let. Potkali jsme se během studií na pedagogické fakultě v Ústí nad Labem a měli jsme takový extrémně katolický začátek. Když tady byl poprvé papež Jan Pavel II., jeli jsme na něj z Ústí nad Labem do Prahy stopem. Nechodili jsme tehdy spolu, jen cestovali. Pomodlili jsme se na krajnici a hned scéna, jak z těch přehnaně svatých filmů. Zastavilo nás auto. V něm tři přísně vypadající mladíci. Říkal jsem si, jestli já bych to děvče ubránil, kdyby něco. Vyhodnotil jsem, že snad ano, a nasedli jsme. Vzápětí jsme zjistili, že jsou to bohoslovci a taktéž míří za papežem na Letnou. Když nás vysadili z auta, ten jeden z nich, který byl už jáhnem, nedal jinak a udělil nám novomanželské požehnání. No, a tak aby to požehnání nevyšlo nazmar, začali jsme spolu chodit :-).

Čím je pro vás vaše žena dnes?

Víte, já vedu školu, pak tu máme Zátíší, což je bydlení pro děvčata, pak provozujeme pečovatelskou službu a chráněnou dílnu. Já, abych s těmi věcmi zůstal v nějakém smysluplném kontaktu, mám na každém z těch míst nějakého schopného, nosného člověka, který není vidět a je zapsaný „pouze“ v knize života, a ti to táhnou. A takhle to je i v naší rodině. Chtěli jsme mít děti, máme je, Hospodin nám je svěřil, je jich pět a jsou to všechno osobnosti, a tím pádem manželka je s nimi a je nejlepší manažer, kterého znám.

Ona je tam a já tady můžu pracovat a nebo, jako teď, dávat zasvěcené rozhovory tisku :-)

To vypadá ideálně. Hádáte se?

Mám jeden příklad, ne snad hádky, ale razantního zásahu mé ženy. Před dvaceti lety, když jsem hledal zaměstnání, udělali jsme si pout' k paní Zdislavě z Lemberka do Jablonného a prosili ji v té věci o přímluvu. Později se mi naráz naskytla dvě zaměstnání

ni. Možnost pracovat na burze a pozvali mě z arcibiskupství s nabídkou na místo ředitele téhle školy. Manželce jsem řekl, že váhám, ale spíš bych se ve prospěch rodiny přiklonil k té burze. A ona mi odvětila, abych to ještě zvážil, protože v ten den, co jsem byl na arcibiskupství, bylo sv. Zdislavy a že ona by se bála nepřijmout zjevně vyslyšenou modlitbu. Takže to nebyla hádka nebo spor, ale taková správná manželská zpětná vazba.

V jednom kázání jsem slyšel, že správnější překlad z Bible by bylo, že Bůh stvořil Adamovi ženu jako oporu, ne jako družku. A to jsem si v tuhle chvíli zakusil, jakoby díky ní promluvil Bůh.

Jaké dostal rady ohledně žen váš syn?

Žádné. On taky mezi nimi vyrůstal. On vidí, jak spolu se ženou žijeme, má nás načtený. To děti vycítí a přeberou. Myslím, že člověk nemůže něco říkat a pak se chovat opačně. Nejsme příkladní rodiče, ale jsme stálí. Tohle bych přál všem těm našim holčákům studentkám. Ony většinou nemají žádné zázemí, střídají se jim partneři maminek a já vidím, že už jen ta stálost vztahu je dar.

Aniž bychom je někam nutili, v podstatě přebírali něco z našeho životního stylu. Dcera je kantorka, pracuje s dětmi, syn podědil vášeň pro rybaření. Další z dcer pracuje ve zdravotnictví. A viděl jsem, že už jako děti měli smysl pro potřeby druhých. Všimli si třeba, když někdo chodil trvale bez svačiny. Tak jsme jim posílali tajně svačku.

Foto: Olivier Le Moal - Adobe stock; Zbyněk Pavienský

Co je podle vás nejdůležitější v manželství?

Máme známé, a ti mají dvanáct dětí a oni, když jsme se jich ptali, jak to dávají, říkali: „Modlíme se. Modlíme se skoro furt!“ nebylo to chlubení a mně to přišlo ryzí. Za sebe musím říct, že se o to snažím. Já ten aspekt víry v rodině vidím jako stěžejní, jakýsi tmel. Ne, že by víra člověka nějak zdokonalila, v mém případě to nepozoruji, ale cítím, že to je základ. Nedá se žít s tím, že holt už jsme jednou něco slíbili, tak to doklepeme. Víra je druh jakéhosi pojiva, život z víry je náročný, ale máme pak mezi sebou Boha, nějakého mediátora, pojivo a jiný rozměr vztahu, než jen přirozenou lásku. Vnímám to s vděkem, že ji máme.

Uměl byste poradit klukům, jak hledat holku?

Asi ne. Já vím, že moje žena je pro mě ta pravá. Nemám radu, jak někoho najít. Ale myslím, že když se někdo modlí za svou životní cestu, za partnera, tak to neznamená, že najednou někoho potkám a nad ním cosi světlkuje, a tak poznám tu pravou.

Myslím ale, že Bůh neoslyší a zasáhne. My dva se ženou, ještě než jsme spolu chodili, jsme toužili po společenství. Já jsem hlavně řešil tohle. Tam na severu bylo hodně rudo, ale mezi studenty bylo pár věřících, kteří se rádi scházeli ve společenství stejně starých a modlili se a posilovali ve víře. Jana tehdy měla podobnou touhu a také hledala, takže jsme se vlastně potkali při hledání společenství. Šli jsme každý po Boží cestě a na ní se

potkali. A ne, aby to vyznělo svatě! Já jsem konvertita a žil jsem předtím všelijak. Myslím, že dneska jsou někteří mladí o dost lepší, než jsme byli my. Vidím možná jen jeden rozdíl. Že když spolu dva chodí, často mají ti kluci strach nebo obavu říct, že spolu budou navždycky. Slíbit něco závazně. Takže když nějakou najdou, chce to odvahu k závazku.

Na rozhovor děkují Helena a Zbyněk

Jeden z předmětů ve škole je i péče o dítě.

Co když JÁ?

Baví mě programování a vím, že bych v tom byl dobrý a úspěšný. Ale od mala ministruji a bojím se, že mě Pán Ježíš volá ke kněžství a že to nezvládnou. Co mám dělat?

Jakub, 18 let

Milý Jakube, nedávno jsem četl jakýsi článek, ve kterém psali, že firmám chybí velké množství programátorů, protože na trhu práce prostě tito lidé k máni nejsou. Podívám-li se na mapu naší diecéze, jak se jednotlivé farní obvody zvětšují, uvědomuji si, že úplně stejně prázdný je „trh“ s kněžstvem a novými povoláními. Je zapotřebí jak dobrých programátorů, tak obětavých kněží. Pouze potřebnost tedy není dostatečným měřítkem. Kdyby člověk sledoval ekonomické zájmy, odpověď by byla jednoznačná. Komu by se chtělo po šesti letech studia pracovat za průměrný plat, když si člověk už jako student informatiky může vydělat značné peníze. Ale ani to by nemělo být pro nás rozhodujícím kritériem. To nejdůležitější je totiž existence Božího povolání, osobní nabídky Pána: Chceš?

Přiblížím svůj životní příběh. Ačkoliv jsem ministruval už od čtyř let a jako chlapec si hrával na faráře, doma „sloužil“ mši svatou, tak v období kolem podávání přihlášek na vysokou školu jsem Boží hlas nějak neslyšel. Začal jsem studovat obor softwarové inženýrství na elektrotechnické fakultě ČVUT.

Ale už během studia jsem si stále častěji kladl otázku, co když mě Bůh volá opravdu ke kněžství? Všichni kolem mě viděli mé povolání, jen já ne, já se Pánu vzpěchoval. Cesta byla dlouhá, ale po absolvování a pár letech praxe jsem přece jen nastoupil do konviktu. A vysvěcený na kněze jsem byl letos v červnu. Pamatuji si, jak jsem se s Bohem dohadoval: „Proč voláš mě? Je dost lepší kandidá-

tů! Já jsem technik, nemám předpoklady pro humanitní studia.“ Zvláště jazyky, představa latiny a řečtiny, mě naprosto odrazovaly. O celibátu nemluvě.

Ptáš se, co máš dělat. Nikdo Ti nemůže říkat, jdi do semináře, nebo věnuj se programování. To je Tvůj úkol odhalit své osobní povolání. Děkuji Pánu za dary, kterými Tě obdaril. Dají se velmi dobře užít na obou nastíněných cestách. Předkládej svoji nejistotu v modlitbě Bohu, mluv s ním, smlouvej s ním, dohaduj se s ním, často Pánu naslouchej při adoraci. Vždy je dobré mít stálého zpovědníka, duchovního rádce, a s ním tuto věc otevřeně řešit. Ani on nemůže ale rozhodnout za Tebe, může Ti však potvrdit, nebo vyvrátit autentičnost jednotlivých ukazatelů na cestě. Být povolán je velký dar, vyznamenání od Pána. Požadavky na kněze jsou vysoké, proto nás někdy opravdu může spoutávat strach, že na to nemáme. A tento strach mě někdy přepadá i dnes, ale jsou to chvíle, kdy spoléhám jen na sebe a své síly a zapomínám, že je se mnou vždy Ježíš a nabízí svou milost, sílu a přítomnost. Ostatně myslím si, že je lepší přistupovat ke kněžské službě s hlubokým respektem, než cítit se jako superman, který svým postojem „já na to mám“ může napáchat značné škody.

Přejí Ti, abys svoji autentickou cestu našel, byť hledání může být ještě dlouhé.

otec Václav Novák